

گلستان شدن آتش نمرود بر ابراهیم خلیل(ع)

عظمت حضرت ابراهیم خلیل(ع) به حدی است که وی همواره موجب نزاع یهودی و مسیحیت و اسلام بوده است و هر يك، آن حضرت را از خود می‌داند. از این‌رو، خدای متعال او را مربوط به هیچ یک از ادیان ندانسته و او ...

عظمت حضرت ابراهیم خلیل(ع) به حدی است که وی همواره موجب نزاع یهودی و مسیحیت و اسلام بوده است و هر يك، آن حضرت را از خود می‌داند. از این‌رو، خدای متعال او را مربوط به هیچ یک از ادیان ندانسته و او را مسلمان معرفی می‌کند. ابراهیم(ع) حتی میان مشرکان، مکانی بلند داشت و آثار وی در مکه مکرمه مورد زیارت و تقدیس آنان قرار می‌گرفت. نسب حضرت ابراهیم(ع) تا حضرت آدم(ع) در تورات آمده است. نسب نامه‌های تورات به کتب اسلامی نیز راه یافته و بدون دقت در اصل و منشأ آن پذیرفته شده است. به عقیده اهل کتاب (در نتیجه جمع بندی حوادث کتاب مقدس) حضرت ابراهیم(ع) حدود 2000 سال قبل از میلاد، یعنی حدود 4000 سال پیش در شهر «اور» به دنیا آمد. به گفته تورات، او در آغاز «ابرام» یعنی پدر بلندمرتبه نامیده می‌شد. خدای متعال نام وی را در سن نود و نه سالگی به ابراهیم یعنی پدر اقوام، تبدیل کرد. شهر اور نزدیک يك قرن پیش در عراق در ساحل «فرات» از زیر خاک بیرون آمد و آثار باستانی بسیاری در آن جا یافت شد. به گفته تورات پدر حضرت ابراهیم(ع) که «تارح» نامیده می‌شد، پسر خود ابراهیم(ع) و همسر وی «ساره» و نوه خویش حضرت لوط(ع) را برداشت و به سرزمین «کنعان» در غرب فلسطین عزیمت کرد. آنان در بین راه از ادامه سفر منصرف شدند و در شهر «حران» سکونت گزیدند. این شهر در جنوب ترکیه فعلی و در مرز سوریه قرار دارد. پدر حضرت ابراهیم(ع) در تورات تارح خوانده می‌شود، ولی قرآن مجید وی را «آزر» بت‌پرست معرفی کرده است (انعام، 74). پدر حضرت ابراهیم(ع) در سلسله اجداد حضرت رسول اکرم(ص) قرار می‌گیرد. علمای شیعه معتقدند: همه پدران آن حضرت تا حضرت آدم(ع) یکتاپرست بوده‌اند و به همین دلیل گفته‌اند: آزر، عموی آن حضرت بوده و استعمال «أب» (پدر) بجای «عم» (عمو) در زبان عربی نادرست نیست. از آن جمله در قرآن کریم (بقره، 133) چنین چیزی دیده می‌شود. تورات می‌گوید: حضرت ابراهیم(ع) در 75 سالگی به امر خدا از شهر حران عازم کنعان شد. وی همسر خود ساره و برادرزاده‌اش حضرت لوط(ع) و چند نفر از مردم حران را برداشت و همگی به کنعان رفتند و در آن جا روی کوهی در شرق «بیت ایل» خیمه زدند. حضرت ابراهیم(ع) پس از چندی در «حبرون» (الخلیل امروزی) ساکن شد و تا آخر عمر در آن جا بود و اکنون مقبره خانوادگی وی در آن مکان است. حضرت لوط (ع) به شهر «سدوم» و شهرهای مجاور آن رفت. مردم آن شهرها به سبب نافرمانی و بی‌اعتنایی به پیام وی به امر خداوند نابود شدند. این حادثه در قرآن مجید نیز آمده است. دو موضوع بسیار مهم در تاریخ حضرت ابراهیم(ع) وجود دارد که در تورات کنونی اشاره‌ای به آنها نشده است: یکی جریان بت شکنی و به آتش افکندن وی و دیگری داستان بنای کعبه. قرآن مجید در سوره‌های انبیا و صافات، داستان بت شکنی و به آتش افکندن او و تبدیل شدن آتش به گلستان را آورده است. در این ماجرا حضرت ابراهیم(ع) برای نشان دادن ناتوانی بت‌ها آنها را شکست و تبر را بر شانه بت بزرگ گذاشت و به آنها ثابت کرد که این اشیای بی‌جان لایق پرستش نیستند. «نمرود»، پادشاه اور دستور داد تا آتشی بزرگ شعله‌ور کنند و ابراهیم(ع) را در آن اندازند. به اذن پروردگار، آتش در برابر چشمان حیرت زده ایشان سرد و خاموش شد و به گلستان تبدیل گردید.